

AdventInfo

A Hetednapos Adventista Egyház Magyar Uniójának információs lapja

2020. december 26.

Tekintsünk felfelé, vezessünk Menny felé!

Ez az év más volt, mint a többi...

Idén sokszor elhangzott mondat, és – gyanítom – még jó néhányszor el is fog hangozni: Nagyon más volt ez az év, mint ahogy terveztük.

A Magyar Unió két uniókonferencia közötti időben legmagasabb döntési hatáskörrel rendelkező testülete, az Unióbizottság minden évben elfogadja az intézmények, osztályok terveit, költségvetését decemberben, a következő évre vonatkozóan. Ugyanígy történt ez 2019-ben is, amikor a Plenáris Unióbizottság ülése nagy reménységgel, imádsággal és lelkesedéssel fektette le a terveket az unió ötéves stratégiájával összhangban.

A jól megszokott táborok, gyülekezeti, körzeti istentiszteleti alkalmak, országos képzések, nemzetközi találkozókön való részvétel mind-mind a missziót, az egyház küldetését, és az arra való felkészülést, felkészítést célozták meg. A világegyház legjelentősebb eseménye, a Generálkonferencia ötvenkénti ülése is idén lett volna megtartva Indianapolisban. A Magyar Uniót hat küldött képviselte volna, és számos lelkes, munkatárs és gyülekezeti tag látogatott volna el, hogy a világgözönséghez való tartozás felemelő érzését megtapasztalja.

Már februárban egyre vészjóslóbb híreket kaptunk külföldről, de talán még reménykedtünk, hogy a járvány nem, vagy alig fog bennünket érinteni. Csakhamar be kellett azonban lássuk, hogy ez hiú ábránd volt, és teljes mértékben felborította terveinket, olyan helyzet elé állítva a gyülekezeti közösségeket, a lelkesi szolgálatot, valamint intézményeinket, osztályainkat, amire nem lehetett előre felkészülni.

Isten gondoskodása és hatalma azonban most is megszégyenít bennünket. Hihetetlen öröm volt megtapasztalni, hogy ebben a rendkívüli kihívásokkal teli idő-

szakban a testvéri közösség milyen fegyelmezetten, felelősségteljesen követte a szükséges rendelkezéseket. A lelkipásztorok, gyülekezeti bizottságok csakhamar felismerték a lehetőséget az online misszióra, lelkigondozásra, az intézmények pedig a megnövekedett terhek és kihívások ellenére is magas színvonalon tudták ellátni feladataikat.

Online vezetői megbeszéléseken az egyik leggyakrabban visszatérő aggodalom volt, hogy a testvéri kapcsolatok, közösségi alkalmak elmaradásával hogyan tud az egyház közösség maradni, hogy ne csak fogyasztói igényeket elégítsünk ki, hanem az egyház igazi erejét, a közösséget tudjuk erősíteni. Testvéreink itt is rendkívüli kreativitásról, Isten iránti hűségéről tettek biznyságot.

Ha a táborok, utazások el is maradtak, a gyülekezeti alkalmak, képzések jó részét meg lehetett tartani online is, ami – igen tudom – nem ugyanolyan, mint a valóságos, de legalább valamit pótol.

Kihívások természetesen továbbra is maradtak: a társadalomban például az online oktatás egyik legnagyobb kihívása, hogy a gyerekek egy jó része „eltűnt” az oktatási intézmények szeme elől, hiszen otthon esetleg nem volt eszköz, hogy a gyerek bekapcsolódjon, vagy a szülők nem tudtak odafigyelni, mivel is tölti a gyerek a számítógép előtt az időt. A gyülekezetekben ehhez hasonlóan a testvéreink egy része szintén „eltűnt” a gyülekezet szeme elől. Többen vannak, akik megelégedve a „konzerv” (előre elkészített, bármiikor felhasználható) istentiszteletekkel,

egyelőre nem érzik szükségét a személyes jelenlétnek. Vannak idős testvéreink, akik nem rendelkeznek internettel vagy megfelelő készülékkel az online alkalmakba való bekapcsolódáshoz.

A kihívásokra – ismét Isten kegyelméből – jó megoldási kísérletek születtek: az istentiszteletek idejében csoportos beszélgetések, a diakónia megerősítése (telefonos beszélgetések), gyors, járványhelyzetnek megfelelő látogatások, segítség a mindennapi élet kihívásaiban; ezek ma már mind ott vannak a gyülekezetek gyakorlatában.

A Szentírás egyik nagyon nehéz időben íródott könyve a Jeremiás Siralmai, ahol a próféta végignézte népe életét, realisan látva a nehézségeket, ezekkel a szavakkal összegezte: „De ha újra meggondolom, reménykedni kezdek: Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irtalmam: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged!” (Jer 3:21–23).

Ez adjon erőt a jövő esztendőben is!

Ócsai Tamás
unióelnök

Karácsonyi hisztéria

Lehet-e feszültség Isten egyházában? Elvárható-e, hogy mindent egyformán lássunk? Ha nem, hogyan viszonyuljunk azokhoz, akik más álláspontot képviselnek?

Ezek voltak a nagy kérdések kétezer évvel ezelőtt az első keresztények között. A felház után minden kisimult. A nézeteltéréseket rendezték, a jelentéktelen vitákat félretették és teljes erővel a miszsióra koncentráltak. Isten megáldotta az összefogást és szaporodott a gyülekezet üdvözülendőkkel. Eddig tartott az egység, pontosabban az egyformaság. Ugyanis a misszió következtében megjelentek olyan csoportok az egyházban, akik másként gondolkoztak, más háttérrel származtak, másként szocializálódtak, más nyelven beszéltek. Az egyházi közbeszédben megjelentek olyan témák, amelyek addig senkit nem foglalkoztattak.

Az egyik sajátos háttérű réteg például felháborodott a régebbi tagok étkezési szokásain. Mivel a bálványtemplomok piacain papok által bevizsgált, minőségi húst lehetett vásárolni, ezért onnan vették az alapanyagot. Szeretettel készítették el a szombati vendéglátásra, amire meghívták az új tagokat, de amikor kiderült, hogy honnan vásároltak, kitört a szellemi polgárháború. A régieket bálványimádóknak nevezték, mert az idegen isteneknek áldozott hús maradék, eladó részét megették. Félreérthetetlen jel volt számukra, hogy testvéreik hitehagyók és ördögtől vezetett, liberális emberek.

Konfliktust nehéz magunkban és magunknak kelteni, ahhoz mindig kell egy másik fél is. Nem kellett sokat várni. A megbélyegzett réteg is megszólalt, és tudatlan, éretlen, misztikus félelmek által vezérelt, fanatikus konzervatívoknak nevezte őket, és minden lehetőséget megragadott, hogy kirakatba tegye a másik felet bosszantó gyakorlatát.

Mindkét tábor arra várt, hogy a lelki vezető az egyik félnek igazat ad. Ugyanis úgy tudták, hogy Isten egyházában minden fekete és fehér. Ha igazad van, akkor Istenhez tartozol, ha nem akkor Sátán vezet. Pál apostolnak jutott az a megtisztelő feladat, hogy nyilatkozzon Isten ihletése alatt, ami-ben végül mindkét tábor csalódott.

Az újaknak azt üzenete, hogy alapos ismereteik vannak, de ez felfuvalkodottá tette őket. Ha a tudás mellett nem jelenik meg a szeretet, a tudásuk nem épít, hanem rombol. Amúgy pedig, aki azt gondolja, hogy tud, „*még semmit sem ismer úgy, amint ismernie kell*” (1Kor 8:1–3). Ami a konkrét felvetést illeti, megállapítja, hogy nincsenek bálványistenek, ezért az étel által nem lehet közösségbe lépni velük

(1Kor 8:4–6). Tehát azok a hittestvérek, akik bálványáldozati húst esznek, ezáltal nem válnak bálványimádókká. Sokkal inkább a lelkiütel, a gonosz kívánsággal, zúgolódással, paráznsággal válik valaki bálványimádóvá (1Kor 10:1–14). A konkrét, nagy botrányt okozó gyakorlati tanács így hangzott: „*Mindazt, amit a húspiacon árulnak, megehetitek, ne kérdezzetek semmit lelkiismereti okból, mert az Úr a föld és annak teljessége*” (1Kor 10:25–26).

A másik tábor is csalódott. Az étkezés nem hit alapelve, hanem lelkiismereti kérdés. Figyelembe kell venni, hogy testvéreik milyen háttérrel érkeztek, és számukra a bálványtemplomból származó eledel olyan emlékeket hozhat elő, amelyektől szabadulni szeretnének. Ugyanis a templomi áldozatokat sokszor nagy lakomák követték, ahol az erkölcstelenség a liturgia része volt, „*lelkiismeretük, mivel erőltet, beszennyeződik*” (8:7). Ezért a régiek legyenek tekintettel az újakra, „*De vigyázzatok, nehogy ez a szabadságotok valamiképpen megütközést váltson ki az erőtlenekek között*” (8:9). Mivel még gyenge a hitük, a megevett bálványáldozati hús arra indíthatja őket, hogy visszatérjenek a korábbi pogány felfogásukhoz és életmódjukhoz. „*Ne tedd tönkre ételledel azt, akiért Krisztus meghalt*” (Róm 14:15). „*Étel miatt ne rombold le az Isten munkáját*” (14:20).

Mindkét csalódott tábornak megerősíti, hogy:

* „*az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és öröm a Szentlélekben... Arra törekedjünk tehát, ami a békességet és az épülést szolgálja*” (Róm 14:17–19). Többet árt Isten ügyének a harag, egymás megbélyegzése, a széthúzás, mint a kirakatba tett külsőségek.

* El kell fogadni, hogy vannak lelkiismereti kérdések, amelyekben nem fogunk soha egyformán látni és dönteni. „*Te azt a hitet, amely benned van, tartsd meg Isten előtt. Boldog, akinek nem kell elítélnie önmagát abban, amit helyesel*” (Róm 14:22).

* Az életmódunk a saját meggyőződésünkre épüljön, ne a látszatra, ne mások lelkiismeretére, elvárásaira, mert „*mindaz, ami nem hitből van, bűn*” (14:23).

Nem tudom, hány évtizedet vitatkoztak még az apostol ihletett tanácsai után. Mint ahogy azt sem, hogy mikor lesz az első olyan december, amikor lesz más dolgunk is, mint egymást véleményezni annak alapján, hogy ki gyűjt gyertyát és ki nem; ki hoz be a nappaliba lomb-

hullató vagy túlevelű ágakat; ki az, aki a hónap utolsó hetét látványos munkával vagy pihenéssel tölti; ki az, aki böjtöl, és ki az, aki szeretettel együtt eszik; ki az, aki ilyenkor a magányt keresi, vagy aki inkább másokkal törődik; ki az, aki ajándékot kap, vagy ad; és ki az, aki „ört áll” minden Facebook bejegyzésnél.

Mindenki a maga lelkiismerete szerint legyen meggyőződve; egyetlen hitelünk sem szabályozza ezt a kérdést. Ezzel együtt kaptunk prófétai ajánlást, eligazítást (<http://adventista.hu/egwhite/honlap/bo/77.htm>), amit évente egyszer többen is szeretnek korrigálni, valamilyen nagyobb világosságot és elhívást tulajdonítva maguknak.

Békeidők, uborkaszезonok luxusvitája volt eddig a téli ünnepekör megítélése. Most emberek halnak meg körülöttünk, sok család gyászol, mások a létbizonytalanság miatt félelemben élnek, a hónapok óta tartó magányban elfradt a lelkük... Tegyük fel bátran a kérdést magunknak! Mit vár el Isten gyermekeitől ilyen időkben?

Szeretettel kérünk Benneteket, hogy mindenki töltsé úgy az év végét, ahogy jónak látja, de most az egyszer, hagyjuk ki a nagy vitákat. Hagyjuk válasz nélkül a hittérítőket – akár egyik, akár másik oldalon –, akik mások lelkiismerete és bírái szeretnének lenni. Helyette írjunk egy bátorító üzenetet az ismerőseinknek, hívjuk fel őket, küldjünk postán egy könyvet ajándékba, vásároljunk be a szegényeknek, vigyünk örömet, reményt mások életébe. A világ most tényleg „*sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését*” (Róm 8:19). A bálványáldozati hús vitáját (legyen az karácsony, fenyőfa, gyertya, zene, menü, maszk vagy oltás) pedig hagyjuk másokra, másokra.

(2020. december 11.)

Ósz-Farkas Ernő
DET elnök

Örömök és kihívások az online teológusképzésben

Az Adventista Teológiai Főiskola nagy derüléssel, a korábban elfogadott stratégiai terv felelős végrehajtási szándékával kezdte meg az új esztendő. 2020. március közepén azonban a hatósági rendelkezéseket követve – más oktatási intézményekhez hasonló módon – nekünk is át kellett állnunk a digitális oktatásra, mely első körben számos kihívást foglalt magában a főiskola vezetése, adminisztrációja, oktatói kara és hallgatósa számára egyaránt. Éppen ezért örömeinkre szolgált, hogy a kezdeti nehézségeken és bizonytalanságokon felülemelkedve az online oktatás kérdése mindenki meglepedésére nagyon hamar, mondhatni zökkenőmentesen rendeződött. A tanári és a hallgatói visszajelzések egyértelműen kedvezőek voltak, megerősítve bennünket abban, hogy kényszerű módon ugyan, de jó úton haladunk.

Az oktatással párhuzamosan a különféle megbeszélések és értekezletek is értelem-szerűen az online térbe kerültek át, melyek szintén szokatlanok voltak számunkra, de a kívánt funkciót alapvetően betöltötték. Intézményünkben a tanév kezdetétől 2020. november 9-ig jelenléti oktatás folyt, ami ezt követően ismét digitálissá változott. A járványhelyzet enyhülésével nyáron már mind több lehetőségünk adódott arra, hogy a főiskolát, valamint az ott folyó oktatói-kutatói munkát kisfilmek készítésével is bemutathassuk. Ezért köszönetet kell mondanunk a sok önkéntesnek, támogatóinknak és minden közreműködőnek – különösen Czeily Tibor filmrendezőnek –, valamint a REK munkatársainak.

A marketingcélokot szolgáló kisfilmek nagyon komoly segítséget nyújtottak számunkra a leendő hallgatók megszólításában, toborzásában. Az akció felülmúlta elképzeléseinket, hiszen a 2020/2021-es tanévre 23 BA szakos és 19 MA szakos felvételiző adta be hozzánk jelentkezését. Ez utóbbi jelentkezési szám meghaladta a korábbi évek statisztikai adatait, ami kihívás és egyben komoly felelősség is a számunkra. Tanévkezdő

és diplomaosztó ünnepség keretében idén 27 végzős hallgató vehette át nálunk oklevelét és közülük heten – az ATF történetében először – Teológia MA szakon (egyetemi szint). Az így megszerzett végzettség lehetőséget biztosít számunkra ahhoz, hogy tanulmányaikat valamelyik teológiai doktori iskolában folytathassák.

Négy oktatónk szakmai előmenetelének elismerésére is sor kerülhetett. Dr. Tokics Imre egyetemi tanári, dr. Kormos Erik főiskolai docensi, dr. Ósz-Farkas Ernő tanársegédi, Ócsai Tamás pedig mesteroktatói kinevezésben részesült.

Dr. Szigeti Jenő emeritus professzorunk halálával ugyanakkor pótolhatatlan veszteség érte főiskolánkat, amit nehezen dolgozunk fel. Emlékét és szellemi hagyatékát hálás szívvel megőrizzük.

A járványhelyzet által okozott nehézségek ellenére két MA szakos hallgatónk (Berta Ferenc Lászlóné és Frisala Anita) pályázott az Országos Tudományos Diákköri Konferencián (OTDK) való részvételre, amire hosszú évek óta nem volt példa. A novemberben online megrendezett intézményi konferencián mindkét hallgatónk nagyon jól teljesített, és kíváncsian várjuk, hogy miként alakul majd a 2021. áprilisi országos (online) megméretetésen való szereplésük.

Az Adventista Teológiai Főiskola idén három tankönyvet tudott megjelentetni, melyek nemcsak oktatóink áldozatkész tudományos tevékenységének lenyomatai, de hallgatóink képzésében is kiemelt jelentőséggel bírnak (Kormos Erik: *Az újszövetségi teológia adventista perspektívái*, Szabó János: *A puritanizmus hatása az amerikai forradalomra*, Tonhaizer Tibor: *Magyar egyháztörténelem*).

Könyvtárunkon keresztül 2020-ban is biztosítottuk hallgatóink számára a felkészülési és kutatási lehetőségét azáltal, hogy a korábbiakhoz hasonlóan előfizettük az elektronikus adatbázisokat (EISZ), valamint szerény mértékben gyarapítani tudtuk a könyvvállományunkat.

A jelenlegi ciklusban kifejezetten pozitív visszhangot keltett a főiskolai lelkeszség szolgálata, melynek keretében a lelkipogozásnak és a programszervezésnek egyaránt meghatározó jelentősége van. A rendszeres online igehirdetések mellett két személyes és egy digitális lelkeségi nap megrendezésére kerülhetett sor intézményünkben. Nyugodtan kijelenthetjük, hogy ezek minden résztvevő számára nagy élményt és valódi lelki feltöltődést jelentettek.

Tudományos konferenciáinkat a járványhelyzettel kapcsolatos bizonytalanságokból kifolyólag a következő esztendőre kellett áthelyeznünk. Ugyanez a helyzet áll fenn a közösségépítő céllal előirányzott tanulmányi utakkal is, amelyek szervezésére nagyon készültünk, de a megvalósításnak a pandémia miatt nem volt reális esélye.

Dr. Kormos Erik testvér átveszi főiskolai docensei kinevezését

A járvány nem befolyásolta számottevően a főiskolánkon megszokott adminisztrációs tevékenységeket. Ennek keretében mindenképpen ki kell emelnem a legfontosabb szabályzataink (Alapító Okirat, Szervezeti és Működési Szabályzat) átdolgozását, illetve módosítását (MAB követelmények), valamint az AAA akkreditációra szóló és a divízió számára hamarosan kiküldésre kerülő önértékelési jelentésünk (Self-Study) elkészítését. Mindkettő hatalmas háttérmunkát igénylő feladatkör, mely az erre a célra kialakított különböző munkacsoportok tagjaitól felelős, jól összehangolt szellemi, szakmai tevékenységet igényelt.

Az Adventista Teológiai Főiskola pénzügyi tekintetben kiegyensúlyozott működést mutatott a 2020-as esztendő folyamán, amit a gazdasági vezetők részéről elkészített jelentések is tükröznek.

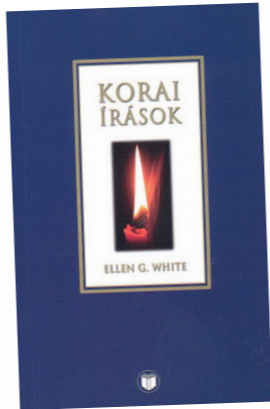
Összességében elmondhatjuk, hogy a nehézségek ellenére hálások, elégedettek és bizakodóak lehetünk, hiszen legfontosabb célkitűzéseink a 2020. évben javarészt megvalósulhattak. A hallgatói létszámunk mértéke várakozásainkon felüli, a munkatársi kapcsolatok kielégítőek, a funkcionális és pénzügyi működésünk kiegyensúlyozott, így Sámuel próféta szavaival élve mi is bátran, hittel jelenthetjük ki: „Mindaddig megsegített bennünket az Úr” (1Sám 7:12).

Soli Deo Gloria!

Dr. Tonhaizer Tibor
rektor

A NŐI SZOLGÁLATOK OSZTÁLYÁNAK PROGRAMAJÁNLÓI 2021-RE

Olvassuk együtt!

2021-ben új közös programot indít a Női Szolgálatok Osztálya a nők részére. Olvassunk együtt és tanulmányozunk ebben az évben egy Ellen G. White-könyvet! A könyv címe: *Tapasztalatok és látomások (Korai írások)*.

Mindenki személyesen olvasná, a gondolatait, kérdéseit pedig egy olvasónaplóban vezetné. A nyári Missziókonferencián a női szekcióban megbeszelnék a kérdéseket és gondolatokat.

Azért, hogy közösen haladjunk a könyv olvasásában, 12 részre osztottuk a könyv tartalmát, és minden hónapban közölni fogjuk a következő, elolvasandó részt az *AdventInfóban*. Így januárban az első öt fejezetet olvassuk közösen.

A könyv 2006-os kiadású, és beszerezhető az Advent Kiadótól.

Kívánjuk, hogy a Szentlélek vezesse gondolatainkat a könyv olvasása közben!

*Bodnár Zsóka
osztályvezető*

Felhívás – Meghívás!

Imareggeli nők részére a Zoom alkalmazás segítségével

Szeretnénk ebben a különleges eseménnyel, gondokkal és félelemekkel telt napokban segítséget nyújtani egy közös imareggelivel, amire várjuk a jelentkezéseket!

Próbaként minden második hónap első vasárnapján reggel 8–9 óráig tartanánk az imareggelit. Az első alkalom január 3-án lesz. A *Jézushoz vezető út* című könyv egy fejezetét közösen elolvasnánk, megbeszelnénk és imádkoznánk. Közben teázhatunk!

Részvételi szándékodat és e-mail címedet küldd el a tmaria@adventista.hu címre (mobil: +36-30/664-3295). Ha van imakérésed, kérjük, hogy azt is írd meg!

„Kérdeztem az angyalt, miért nincs több hit és erő Izraelben? Így felelt: »Nagyon hamar elengeditek a Mindenható karját. Szálljon fel fohászatok Isten trónjához, és tartsatok ki erős hitben. Az ígéretetek bizonyosak! Higgyétek, hogy elnyeritek mindazt, amiért könyörögtök, és akkor mind megszerezétek!» (Ellen G.

White: *Tapasztalatok és látomások*. 66. oldal).

*Bodnár Zsóka
osztályvezető*

Mi történt velünk/velem?

Tapasztalatok megosztása

„Adventista Nők a Nőkért” elnevezésű Facebook oldalunkon új rovatot indítunk, ahol tapasztalatainkat oszthatjuk meg. Így várjuk azokat a tapasztalatokat, amiket szívesen közzétettél, hogy mindenki erőt és bátorítást nyerjen általa. Kérjük, hogy röviden és lényegre törően fogalmazzatok!

A leírt tapasztalatot az alábbi e-mail címekre küldjétek: Szabó Zsuzsa, sz.h.zsuzsa@gmail.com (mobil: +36-20/379-6203), vagy: Hegyes-Horváth Csilla, hegyescsilla@gmail.com (mobil: +36-30/664-3078). A küldött anyagot ők fogják rendezni és megosztani a Facebook oldalunkon.

Hisszük, hogy egymás hite által is sokat épülünk!

*Bodnár Zsóka
Női Szolgálatok Osztálya*

„Mily boldog nap, most tudom én, hogy elfogadtál Jézusom”

Kereszttség Nyíregyházán

Rendhagyó módon került sor november 14-én új testvéreink Krisztussal való szövetségkötésére. Zárt ajtók mögött, csak szűk körben, de Isten jelenlétének és áldásának gazdagságával.

Amikor a Szentlélek kéri, majd vezet, lehetetlen ellenállni. Erről tanúskodik a Burcsa házaspár is, akik legyőzve félelmüket, s féltetve minden akadályt, szövetséget kötöttek Istennel. István és Mindra már régóta várták ezt a napot.

Bár odakint a vírus tombolt, és a gyülekezet sem tudott részt venni az örö-

műnepen, testvéreink kinyilvánították, nem szeretnék tovább várni, hiszen az Úr Jézus bármikor visszajöhet. A kis létszámban jelenlévők több szolgálattal is dicsőítették Istenünket, az igehirdetés és a keresztelés szolgálatát pedig Bálint György lelkész testvér végezte.

Jó volt látni az örömtől sugárzó arcokat, és tapasztalni újra Jézus szeretetének győzelmét a hozzá megtért szívekben.

Bozzay Tamás

Megtérésem története

Adventista szülők egyetlen gyermeke vagyok. Születésemről fogva jártam a Kétegyházi Gyülekezetbe, és növekedtem, nevelkedtem az istenhitben.

Idén március közepén költöztem el otthonról a nagyszülői házba, egyedül. Éppen akkor tetőzött a vírus. Nem lehetett gyülekezetbe járni, csak online hallgatni/nézni igehirdetést. Már itt kezdtem érezni, hogy valami hiányzik. Elsősorban a gyülekezeti testvérek, akikkel szombatoként találkoztam. A másodika pedig kis idő múlva jött rá.

Szociális gondozóként és ápolóként dolgozom, és a munka mellett még folyamatban van a szakma tanulása is. Nemrégiben kaptam egy új gondozottat, egy csupa szív, kedves, istenfélő özvegyasszonyt, aki egyedül él. Mindennap jártam ki hozzá. Igyekeztem segíteni neki mindenben. A munka végeztével pedig mindig maradt idő, hogy a jó Istenről elmélkedjünk, beszéljünk. Olykor a Bibliából is olvasott nekem igei gondolatokat, amelyeket értékes gondolatokkal egészített ki. Ez engem minden egyes nap boldoggá tett, és felüdítette a lelkemet.

Aztán napról napra éreztem magamon a változást. Egyre többet kezdtem imádkozni Istenhez. Volt, hogy órákig beszélgettem vele. Minden reggel korábban keltem, hogy el tudjam olvasni a reggeli dicséretet, mellette reggeli áhitatot is hallgattam, meg egyházi zenét. Egy kedves, eleki testvérnő pedig napi szinten küldte az aznapra való áhitatokat írott formában. Igyekeztem mindet elolvasni és megszívlelni. Kezdem érezni a lelki és a természetbeli változást.

Közeledett a nyár. Egyik rokonom gyakran jött hozzám látogatába. Vele be-

szélgettünk több mindenről, köztük a keresztelési felkészítéséről. Így engem is mind jobban kezdett foglalkoztatni a keresztelés gondolata, ezért felhívtam a presbitert, és személyes találkozót kértem tőle. Amikor elmondtam neki, hogy szeretnék megkeresztelkedni, és szeretném, ha ő készítene fel, nagyon örült neki, és még aznap adott öt hitelvet. A családtagjaim semmiről sem

tudtak. Meglepetés volt. Amikor egyik este elmeséltem nekik, örültek a döntésemnek.

Innentől kezdve szorgalmasan tanultam a keresztelési hitelveket. A presbiter és a felesége nagy szeretettel és türelemmel tanítottak. Sokszor ismételték nekem ezt a bibliai szakaszt: „*Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban*” (1Tim 4:12). Minden egyes megbeszéltnapon bementem munka után a városba, és egy szép parkban tanultunk. Semmi és senki nem tudott visszatartani ettől, gátat szabni fontos döntésemnek.

Amikor befejeztük a hitelvek tanulását, kérdezték tőlem, melyik nap szeretnék megkeresztelkedni. Én szeptember 26-át mondtam. Egyik este felhívott a lelkész, Balog Tibor, és elmondta: nem biztos, hogy a 26-a meg tudna valósulni a vírus és a szigorítások miatt. Ő inkább a szeptember 19-ét javasolta. Én meg elfogadtam a javaslatát.

És így Istennek hála, megvalósult a várva várt nap (lásd <https://bit.ly/3hjoUI0>), amikor hivatalosan is Isten csodálatos családjához csatlakozhattam az Ő kegyelméből.

Hálás vagyok a jó Istennek azokért az emberekért, akiket az utamba küldött, és segítettek a lelki fejlődésemben. Boldog vagyok, mert tudom: ez volt életem legfontosabb döntése. Örvendek az új családomnak. Fontos tudni, hova is akarunk tartozni: Sátánhoz, aki csak azon mesterkedik, hogyan tudna ártani az embereknek, vagy Istenhez, aki mindvégig mellettünk van minden nehézségünkben és örömeinkben?

Hiszem, hogy Jézus Krisztus eljövetele nagyon közel van, látván az idők jeleiből. Csak rajtunk áll, miként döntünk. A keskeny, rögzös utat választjuk, ami Istenhez vezet, vagy a széles utat, ami az ember veszte lesz? Kitarunk, vagy feladjuk? A mi feladatunk továbbadni az örömhírt és minél több embert megmenteni Sátántól.

Kérjünk a jó Istentől testi-lelki erőt, hogy minden hűségpróbát kiálljunk, és hogy az idők végezetéig kitartsunk mellette – a szerető, mindenható, gondviselő, jó Isten mellett. Ezt kívánom mindenki számára! „*Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál, amelyről vallást tettél szép hitvallással sok tanú előtt*” (1Tim 6:12).

Siményy Brigitta

Ajándékozás a Gyermekszív Központ kis pácienseinek

„Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkiüket megsegití” (Zsolt 32:18). – A viszontagságok ellenére idén is sikerült a Gyermekszív Központba eljuttatni ajándécsomagjainkat. Immár hetedik éve, hogy gyülekezetünk gyermekiskolájának szervezésében évente kétszer meglátogatjuk az intézet kis lakóit. Beszélgetünk és együtt éneklünk velük, de akadt olyan alkalom is, amikor közösen tudtunk egy-egy gyermekkel és szülőivel imádkozni.

Akik rendszeresen részt vesznek ezeken a látogatásokon, rengeteg tapasztalatot tudnának mesélni. Szolgálatunk megérinti nemcsak a gyermekszíveket, de

a szülőket és az ott dolgozó ápolónőket, orvosokét is.

Idén sajnos nem volt lehetőség a személyes találkozóra, de csomagot tudtunk eljuttatni nekik. Több testvértől kaptunk felajánlásokat, anyagi támogatást is. Ennek eredményeképp a csomagba került egy-egy kis piros plüss-szív; kézzel készített, egyedi, ígés könyvjelző; az „Egy kis szív története” c. kis füzet – ezt akkor kapják meg a beteg gyerekek, amikor megérkeznek a kórházba. Az ott dolgozók számára pedig Mark Finley „Remény a nehéz időkben” c. könyv, melyekbe szintén került egy-egy kézzel készített, ígés könyvjelző,

továbbá kézfertőtlenítő, valamint gyümölcsök, édességek kerültek még a csomagba.

Az a tervünk, hogy decemberben még egy alkalommal megajándékozunk a kórházat plüssjátékokkal, könyvekkel.

Ezúton is köszönjük a támogatását mindenkinek, aki bármilyen formában hozzájárult a szolgálatunkhoz!

Kovács Zsuzsa

A #tanuljotthon program egyik kedvezményezettje

Folytatódott a #tanuljotthon program

A tavaszi karantén idején megkezdett oktatás-fejlesztési programunkat novemberben folytattuk. E programunk keretében oktatási intézmények számára biztosítottunk informatikai eszközöket, melyek segítségével a diákok be tudtak kapcsolódni a digitális oktatásba.

Jelenleg a középiskolák üzemelnek digitális módon, így az Alapítvány kapcsolatrendszerében lévő, középfokú oktatási intézményeknek segítettünk: az orosházi GySzC Kossuth Lajos Technikum, Szaképző Iskola és Kollégium, valamint a békéscsabai Andrassy Gyula Gimnázium számára juttattunk eszközöket. Az intézmények olyan diákoknak adták át kölcsönadá-

si szerződés keretében, akik enélkül nem, vagy csak nagy nehézségek árán tudtak volna bekapcsolódni az online tanórákba. A hagyományos oktatás visszaállásakor a gépek visszakerülnek az iskolákhoz, és azok informatikai eszköztárát bővítik: diákok és tanárok használják majd őket a tanórákon bemutatandó prezentációkhoz.

Az őszi program keretében összesen 10 eszközt vásároltunk és juttattunk el a megfelelő helyekre, hála a jó Istennek és nagylelkű adományozóinknak.

*Sitkei Zoltán
ADRA Alapítvány
ügyvezető igazgató*

Helyreállítás tüzeset után – segítség a szükség idején

A kiskunhalasi Németh család számára 2020. december 4. igen hosszú időre beírta magát emlékezetükbe. Eddig ismeretlen okból az említett pénteki napon kigyulladt és leégett a család házának tetőszerkezete. A tragédiában kisebb személyi sérülésen kívül komolyabb nem történt, a háromgyermekes családot másnap a szomszédjuk fogadta be. A településen lakók összefogtak, és a hírről értesülve az ADRA is jelentkezett.

Másnap adománygyűjtő kampány indult az ADRA közösségi oldalain, valamint a Hetednap Adventista Egyház kommunikációs csatornáin. Az összefogás hihetetlen mértékű volt. Lapzártáig összesen 2 346 882 Ft céladomány érkezett cégektől és magánszemélyektől. Tibor és felesége, Timi nagyon hálás az összefogásért, és remélhetőleg januárban megkezdődhet a tető helyreállítása, melynek fázisairól tájékoztatunk majd közösségi oldalainkon és az *AdventInfo* hasábjain.

Sitkei Zoltán, ADRA Alapítvány, ügyvezető igazgató

ADRA tevékenység Szerencs vonzaskörzetében

2020. október 7-én Bekecs településen, és október 20-án Legyesbényén ADRA ruha-börzét hirdettünk a hátrányos helyzetű családok részére. Mindkét községben a Kulturális Központba szerveződött a ruhaosztás. Bekecsen dr. Bodnár László polgármesterrel, Legyesbényén Vörös Adriennel, a Családsegítő Szolgálat vezetőjével nyitottuk meg a börzét.

Bekecsen 45 család, Legyesbényén 63 család vett részt. Ruha bőven volt, a meghívottak kedvükre válogathattak, és elégedettségüknek hangot is adtak. A börze vé-

gén minden család kapott egy meglepetés ajándékot, Ellen G. White: *A legjobb út* című könyvét. Összesen 96 darabot ajándékoztam el a két településen.

Imádkozom azért, hogy a fizikai szükségletek mellett lelki áldásban is részesüljenek a megajándékozottak.

Akácasiné Nagy Ágnes
ADRA önkéntes munkatárs

Cserkészprogramok Kecskeméten

Szeptember óta sok minden történt, de ami kezd állandósulni az a bizonytalanság. A programok tervezésénél még nem tudjuk vajon mi az, ami valóban megvalósulhat, és ha igen, nem tudjuk, milyen módon. Mintha csak Isten azt szeretné nekünk megtanítani, hogy a bizonytalanságban is van állandóság, van egy biztos pont, és ez Ő maga. Az Istenbe vetett hitünket és a rá hagyatkozást most különös módon gyakorolhatjuk.

Augusztusban minden hónapra terveztünk egy nagyobb cserkészprogramot, amit vagy így, vagy úgy, eddig hála az Úrnak sikerült megvalósítani. Októberre csapattúrát szerveztünk a Budai-hegységbe. 11 autóval 58-an érkezünk a szépséges hegyek közé. Közös játék után órszöveget

í n d u l t u n k
7-felé, hogy a korosztályoknak megfelelő túraútvonalat teljesíthesse mindenki.

Novemberben cserkészszombatot tartottunk a gyülekezetben, éppen azon az utolsó szombatban, amikor még a gyülekezetek ajtaja nem volt bezárva. Ez is felért egy kisebb csodával. A közös, interaktív cserkészistentisztelet után a szép idő lehetővé tette, hogy a délutáni programokat a szabadban folytassuk. Bibliai rejtvény, térképes akadálypálya, kézműves feladatok, majd az elkészült, szép bibliaszöveges könyvjelzők elajándékozása volt a program, és estére még egy társasjátékos, pingpong-bajnokságos rész is megvalósul-

hatott. Ajándék volt az együtt töltött idő minden perce.

Decemberre már előre tudható volt, bármit szervezünk, az csak online valósulhat meg. A Cserkész Mikulás Puttonya segélyprogram keretében most egy roma tanoda 35 diákjának a megajándékozását tűztük ki célul. Terv szerint esténként 1-1 órs 1-1 kisebb csoporttal vett volna részt egy online „cserkész programon”, és a kis cipősdoboz ajándékokat is ott kapták volna meg, de végül a helyzet úgy hozta, hogy még online találkozásra sem volt lehetőség. 1-1 fényképet kaptunk a gyerekekről amint boldogan nyitogatják a cserkészek által személyesen készített, névre szóló csomagocskákat. Nem vagyunk elégedetlenek, ezért is hálásak voltunk. Egy picit talán így is átélhették a cserkészeink, hogy jó adni, és örömet szerezni.

Hálásak vagyunk, hogy a nehéz helyzet ellenére éreztük Isten támogatását, hogy nem kellett minden programunkról lemondani, és köszönjük az új utakat, lehetőségeket, ötleteket. Isten neve legyen áldott!

Ambrus Gyöngyi
(1844. cspk)

JÓ TUDNI!

Az Adventista félóra 2021. évi műsorainak tervezett időpontjai:

január 29., március 19.,
április 9., május 14.,
július 9., szeptember 3.,
november 5., december 3., 24.

VIRÁGZÓ NŐK ISTEN KERTJÉBEN

„...igyekeztem hasznos lenni”

Fekete Istvánné, Csöpi

Az év utolsó *AdventInfo*jában a „Virágzó nők Isten kertjében” rovatunkban Fekete Istvánné Csöpi a vendégünk, aki 45 éve lelkészfeleség...

– **Milyen gyermekkorod volt, hogyan lettél Csöpi?**

– Egy dél-alföldi kisvárosban – Békésen – születtem adventista családban. Két testvérem után én voltam a legkisebb, a Mária utónév mellett a Csöpi becenevet kaptam. Ahogy az idő telik, ez a név egyre inkább elmarad, már csak a régi ismerősök, barátok ismernek így. Azóta a testvérek szólítottak már Marikának, Marcsinak, sőt Pityu névnek is. Mondanom sem kell, ez utóbbi tetszett a legjobban.

Szüleink szorgalmas, dolgozó emberek voltak. Édesapáknak – mivel még születése előtt félárva lett – már hatéves korától dolgoznia kellett az iskolai szünidőben a család megélhetéséért. Kertészkedést tanult, így ezzel kereste meg a mindennapit felnőtt korában. Édesanyánk kilencgyermekes családban nőtt fel, tavasztól őszig a kertben és a piacon tevékenykedett, télen pedig – mint varrónő – minden percet kihasználta munkára. Közben sokszor énekelt gyülekezeti énekeket; mint gyerekek, szívesen hallgattuk. Mindketten mélyen hívő emberek voltak.

– **Ilyen körülmények között volt lehetőség tanulásra?**

– Gyermekkorunkat nagy szabadságban éltük, télen a városi házukban, nyáron a tanyán, egészséges környezetben, sok-sok gyümölcsfa között. Az általános iskolát Békésen végeztük. A továbbtanulás kicsit nehezebb volt.

Abban az időben egyesek azt ajánlották a szülőknek, hogy ne taníttassák gyermekeiket, mert az evolúció tanulása eltéríti őket a hit-től. Szüleink ezt komolyan vették, így inkább szakma tanulására biztattak. Így lettem női szabó szakmunkás. Nővéremnek még ennyi lehetősége sem volt, ezért segítséget kért anyai nagymamánktól, aki gyermekkorában hasonló helyzetben volt. Az ő közbenjárása folytán megnyílt előttünk a középiskolába beiratkozás lehetősége. Ezután én Békéscsabán leérettségiztem. Nővérem ötven éves koráig tanult. Bátyám asztalos lett.

– **Mint fiatal lánynak mit jelentett neked akkor a gyülekezet?**

– A Békési Gyülekezet volt a második otthonunk. Ott mindig jól éreztük magunkat, és megkaptuk a korunkhoz illő lelki táplálékot. Mi is igyekeztünk részt venni abban, amiben tudtunk. Volt egy nagyon kedves ifjúság-

vezetőnk – Szabó Imre bácsi – aki a nehéz időkben is mindig elintézte, hogy mehessünk kirándulni, énekelni, aratni, vagy épp a gyülekezet ablakait tisztítani festés után, amit nagy lelkesedéssel végeztünk. Ő szervezte a zenekart. Énekarunk volt; az éneklést még próba után sem tudtuk abbahagyni. A Sajgó család pedig a náluk rendezett teastékkal gazdagította programjainkat.

– **Gondtál arra, hogy mint fiatal lány, más világi életet is kipróbálj?**

– Ilyen lelki háttér után már nem is volt kérdés számomra, hogy akarok-e más utat választani. Csak az alkalomra vártam, hogy elkezdhessem a keresetségre való felkészülést. A tanításra az ifjúságvezető feleségét, Ilonka nénit kértem meg.

Abban az időben került gyülekezetünkbe Ócsai Sándor testvér lelkészi szolgálatra, így ő lett, aki megkeresztelt. Önképzőkörök tartásával egészítette ki az előbb felsorolt ifjúsági munkát.

– **Ilyen lelki háttérrel biztos egy jó lelki társra vágytál. Hogyan találtatok meg egymást férjeddél?**

– Amikor megismertem leendő férjemet, Fekete Istvánt, még azt sem tudhattam biztosan, hogy adventista lesz-e valaha. De reméltem, hogy valamikor lelkész lesz. Amikor 1970 decemberében eljegyeztük egymást, Budapestre jöttem. A GYÓGYÉRT-nél dolgoztam, és az „A” gyülekezetbe jártam. Völegényem, Pityu már akkor oda járt a zenélés kedvéért. Egy év múlva megkeresztelkedett. 1972 nyarán összeházasodtunk. Férjem agrármérnökként a Phylaxiában dolgozott. Közben új évfolyam kezdődött a SZET Lelkészképzőn, ahová olyan személy is bejárhatott, aki csak ismereteket szerzett, de nem vizsgázhatott. Év végén neki megengedték, hogy vizsgázzon. Így a Református Teológiai Akadémián lelkészsképesítő vizsgát tett.

– **Mivel férjed a lelkészsképesítő vizsgát letette, számítottál arra, hogy lelkészfeleség is leszel?**

– Két gyermekünk született: Anett és István. Nagyon boldogok voltunk velük. Kisfiunk 11 hónapos korában cukorbeteg lett. Ez eléggé meghatározta életvitelünket. Ekkor volt

Férjével, Istvánnal az „A” gyülekezetben

gyülekezetünkben a szakadás, ami a lelkészek számának csökkenésével járt. Az akkori egyházelnök ezért lelkészi szolgálatra kérte fel férjemet, mint teológus hallgatót. Ekkor lettem lelkészfeleség.

– **Ma már nagy gyermekeitek vannak. Ők is tagjai az egyháznak?**

– Gyermekeink felnöve – Urunknak hála – mindketten az Ő nagy családjának tagjai lettek. Lányunk Angliában él két gyermekével és a Newboldi Általános Iskolában tanít, fiunk pedig itthon dolgozik.

– **Mint lelkészfeleség, hogyan tekintesz vissza a közös szolgálatotokra?**

– Mivel férjem szüleivel közös lakásunk volt, és kisfiunk betegségét akkor még nem mindenütt tudták jól kezelni, Szakács József testvér megígérte, hogy nem kell költöznünk. Ez férjem egész szolgálati ideje alatt így maradt, köszönet érte a mindenkori vezetőségnek. Ennek viszont az volt az ára, hogy nagyon sokat kellett utaznia nagy távolságokra is. A gyerekekkel ezért nagyon ritkán tudtam vele menni. Nem tudtam a gyülekezetekben szolgálni, munkáját közvetlenül támogatni. Ezért soha nem éreztem magam jó lelkészfeleségnek. Megmaradtam egyszerűen a háttérben – gyermeknevelés, háztartás. Saját gyülekezetemben viszont igyekeztem hasznos lenni. Végeztem szolgálatot vezetőként: szülők köre, gyermekiskola, diakónia munkacsoportokban, valamint munkatársként a tábeában és a pénztárban.

– **Mit üzensz a mai lelkészfeleségeknek?**

– Tegyetek meg mindent, ami tőletek telik lelkész férjetek munkájának segítésére. Vigyetek jó családias hangulatot a gyülekezetekbe, gyermekeitekkel együtt!

Bodnár Zsóka
Női Szolgálatok Osztálya

ESZO Infó – Járványaktualitások

2020. december 4.

A számok tükrében

Ezen a héten 105 testvérünk fertőződött meg, 1 haláleset történt. Összesen eddig (korrekciókkal együtt): 496 megbetegedés történt.

Akik már meggyógyultak: Azt a jelzést kaptuk, hogy a meggyógyult testvéreink között vannak, akik türelmetlenek és szeretnék, ha legalább számukra kinyitna a gyülekezet. Egy közösség vagyunk, legyünk szolidárisak egymáshoz, időseinkhez és az egyre nagyobb körben fertőzött testvéreinkhez. Ezenkívül nem bizonyított, hogy nem kaphatják el újra a betegséget azok, akik már átestek rajta. Minél enyhébbek voltak a tünetek, annál kisebb a védelem. A nyájimmunitásig nincs teljes védelem.

Az első engedélyezett vakcina: Engedélyezték az első vakcinát Európában. Nagy-Britanniában beadható az első mRNS-alapú vakcina, ami a szervezetben termelteti meg azt a koronavírus fehérjét, ami ellen az immunrendszerünk ellenanyagot termel. Ez teljesen új vakcina-előállítás mód, a tesztek során több mint 40 ezer embernek adták be, magas védeltséget (95%) biztosít, és nem okoz számottevő mellékhatásokat. Egyelőre 40 millió adagot használnak fel, ami 20 millió ember beoltására elegendő, mivel 2 oltást kell kapnia mindenkinek, néhány hét különbséggel. Nehézséget csak az jelent, hogy az oltóanyagot -70°C-on kell tárolni. (Forrás: <https://www.bbc.com/news/health-55145696>)

Riadalom

Néhány hét múlva az EU országokban, így hazánkban is megjelenhet a covid-19 elleni védőoltás. Naponta kapunk hívásokat idős testvérektől, akiket halálra rémisztenek a közösségi médiában terjedő videók, ugyanakkor szeretnék védelmet a fertőzés ellen.

Mindenekelőtt, alázattal kell elfogadnunk azt a tényt, hogy az egyház tagjaiként nem vagyunk virológus szakemberek. Az orvosi/gyógyszerész szakmán belül is ritka és nagyon nagy tudás igénylő specializáció. Legyen mindenki óvatos, hogy milyen forrást fogad el hitelesnek, és ne legyünk gyorsak az internetes szellemi termékek továbbításában. Az elmúlt két hétben egy angliai keresztény hölgy videója okozott riadalmat testvérek között, aki arra buzdít, hogy a Google keresővel értelmezzünk minden szót a vakcinák szakmai leírásában. Ő ezt meg is teszi, de szakmailag teljesen értelmezhetetlen következtetésekre jut, mivel az alapfogalmakat sem érti és ismeri. Arra alkalmasak, hogy hozzá nem értő nézőkben félelmet és bizalmatlanságot okozzanak a

használó, jó szándékú laikus tájékoztatások, de az ismeretek hiánya miatt félrevezetnek.

Másodszorban szeretnénk megerősíteni, hogy senki nem kötelez senkit oltásra. Sem az egyház, sem a hatóságok. Mindenki szabadon eldönti, hogy egy gyógyszert alkalmaz-e vagy sem.

Harmadszorban, a 90-95%-os hatékonyságról szóló hírek nem azt jelentik, hogy a beoltottak 5-10%-a meghal, hanem azt, hogy nem alakul ki bennünk immunválasz az oltás után. Jelenleg a vírus miatt halnak meg emberek, és nem az oltás miatt. Az oltás az immunrendszert előre felkészíti, hogy amikor találkozik a kórokozóval, az ellenanyag már készen legyen, és ne legyen idő a vírusok szervezetben belüli szaporodására.

Negyedszorban, vegyük figyelembe azt a tényt, hogy a más országokból érkező riadalmak abból erednek, hogy feltételezik az oltás kötelező előírását, és betegségeket, halált okozó mellékhatásokat vizionálnak. Ugyanis sok országban minden létező oltás opcionális. Hazánkban nem így van. 12 kötelező és 6 ajánlott oltást kap MINDEN magyarországi gyermek. Amennyiben az oltásokkal kapcsolatos új keletű aggodalmak igazak, már rég ki kellett volna pusztulnia az egész nemzetnek. Nincs Európában ilyen régóta és ennyire átoltott nép, mint a magyar. Az oltások megvédik a lakosságot az adott kórokozók által előidézett betegségektől. Az teljesen más kérdés, hogy a halandóság így is magas Magyarországon, de nem a fertőző, hanem az életmódbetegségek miatt, amire nincs védőoltás, csak prevenció, egészséges életmód által.

Végül, az oltást összefüggésbe hozni a hitélettel, felelőtlenség. Az összeesküvés elméletek nem azonosak a próféciaértelmezéssel. A nagy küzdelemben akkor lehetünk biztonságban, ha a Bárány oldalán állunk, vele napi kapcsolatban vagyunk, ha ismerjük a kinyilatkoztatott igazságot, életünket összhangba hozzuk az értékrendjével, az Ő arcát látjuk testvéreinkben, rendezzük kapcsolatainkat, és szolgáló, bizonyágtérvő életet élünk. Ezeket a lépéseket, amelyeket Jézus Krisztussal való szövetségéből adódnak, nem helyettesíthetjük azzal, hogy beadatjuk vagy nem adatjuk be az oltást. Élő Istenünk van, aki élő kapcsolatban akar lenni a gyermekeivel!

Használjuk a józan eszünket és hozzunk értelmes döntéseket!

A világegyház (GK) védőoltásokkal kapcsolatos állásfoglalása ismételten:

„A Hetednapos Adventista Egyház komoly hangsúlyt helyez az egészségre és jólétre. Az adventista egészségi üzenet bibliai kinyilatkoztatásra, E. G. White (az egyház egyik alapítójának) ihletett írásaira és szak-

mailag igazolt tudományos irodalomra épül. Mindezek alapján bátorítjuk a védőoltások alkalmazását, mert nincs vallásos indok arra, hogy a hitközösségek ne bátorítsanak híveiket felelősségteljesen részt venni a védő és megelőző immunizáló programokban. Értéknek tartjuk az emberiség egészségét és biztonságát, ami magába foglalja a nyájimmunitás fenntartását is.” (Forrás: https://www.healthministries.com/all%20resources/immunization/?fbclid=IwAR19BF-%20YGDX8cXZxNIz6gIbIhQa8-nec7-ey-MWu_58V3kADPQGTqEhlpKU)

Magyar szakembertől

Ha valaki hazai szakembertől származó anyagot szeretne megnézni az oltásokról és tisztában van az alapfogalmakkal, azok számára ajánljuk az alábbi megtekintését:

https://prezi.com/v/0cu5s4tqm-cwz/vakcina-okosito-vektor-vakcinak/?fbclid=IwAR36oMgXtaWBgojO-afl-UJSqHL_N_sFczsgkRmsmY5KqfWqfxY_XgbXH0n8

A szerző Kemenesi Gábor, 33 éves, Junior Prima díjas magyar biológus, víruskutató, a Pécsi Tudományegyetem Természet-tudományi Karának adjunktusa, az egyetem falai között működő Szentágotthai János Kutatóközpont Virologiai laboratóriumának munkatársa.

Vigyázzunk egymásra!

* * *

2020. december 11. – Jó hírünk van: csökkent a megbetegedések száma. Ezen a héten 36 új megbetegedés és 11 halálozás volt a közösségben.

Ezzel együtt nő az oltás miatti aggodalom. Múlt héten írtunk a részletekről, a következő héten folytatjuk. Nehéz a tiszta, szakmai hangokat meghallani. Az oltás-téma egyrészt a politikai kommunikáció, másrészt az ezoterika csatateré lett.

Mindenki valamilyen hasznot szeretne húzni a fokozott érdeklődésből. A harmadik ágat alkotják a próféciaértelmezők, akik kombinálják az előző kettő megállapításait, de mindenben egyetértenek az ezoterikus magyarázatokkal, csak a kifejezéseket cserélik ki.

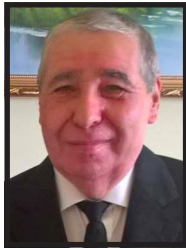
Józan gondolkodást kérünk mindenkitől!

* * *

2020. december 18. – Ezen a héten 48 új megbetegedés és 2 halálozás volt a közösségben.

Dr. Ósz-Farkas Ernő
ESZO vezető

Búcsúzunk...

Kiss Imre József

1947–2020

Kiss Imre József testvér 1947. június 21-én Pestszenterzsébeten látta meg a napvilágot.

Húgával együtt itt nevelkedtek, majd pár évvel később a Debrecen melletti Álmosdra költöztek. A középiskolás éveit már újból Pesten töltötte. Itt is keresztkedett meg 1966 nyarán.

Egy szép tavaszi vasárnapon ismerkedett meg későbbi feleségével, Nórikával, akit rövid joggyógyulás után 1969. szeptember 20-án feleségül is vett. 1970-ben született első lányuk, Hajnalka, majd hosszabb várakozás után 1980-ban kisebbik lányuk, Nóri. Mindkét lányát igaz szeretettel szeretete és nagy gondoskodással nevelte kedves feleségével együtt.

Lakhelyül Budapestet és Veszprémet választották, végül több mint húsz évvel ezelőtt végleg elköltöztek Veszprém mellett.

Kedves alakja sokszor feltűnt már kora reggel a város utcáin. Nagyon szeretett gyalogolni, lételeme volt a séta, az ismerkedés, a közösség. Bárkivel találkozott, mindenkihez volt egy kedves szava, biztatása. A Kiss család otthona mindig nyitva volt a vendégek előtt is. Nagyon szerette az embereket, a jó beszélgetéseket. Különösen kötődött a gyülekezeti közösséghez, szerette gyülekezetét. Szívesen vett részt közösségi alkalmakon, sokszor nemcsak hallgatónak, hanem tanítónak is. A gyerekekhez is mindig volt pár kedves szava.

Szerette az Urat, és mindent, ami vele kapcsolatos. Igazi hívő, Bibliát olvasó, de küzdő ember volt. Jószerűségét sokan tapasztalhatták, érezhették.

Hét évvel ezelőtt súlyos betegséget diagnosztizáltak nála, melyet az utolsó pillanatban vettek észre, de életét megmentették. Négy-öt tünetmentes évet kapott ezek után. Ha nem is 100 százalékosan, de régi önmaga lehetett. Két-három évvel ezelőtt újabb műtétek következtek, sok szenvedés, amit nagy türelemmel viselt, de újból és újból felállt belőlük minden erejét összeszedve. Felesége és családja mindvégig mellette állt, biztatva, ápolva őt. Néha panaszkodott a fájdalmak miatt, de mindig bízott a gyógyulásban és hitte, hogy az ő Ura minden bajban megsegíti. Az utolsó pillanatig így volt ez...

A 73. születésnapján, 2020. június 21-én reggel, otthonában csendben elaludt. Hisszük, hogy ez nem örökre szól!

A Veszprémben, június 25-én megtartott gyászszertartáson Kalocsai Tamás, Szabó Attila és Tóth Szilárd lelkeszek szólták Isten vigasztaló Igéjét Lk 8:52 alapján. „*Ne sirjatok, nem halt meg, csak alszik!*”

Emlékét a feltámadás reménységével szívünkben örözzük!

KáTé

Homoki Károlyné sz.: Kraszkó Mária

1934–2020

1934. február 2-án született Békéscsabán, adventista család harmadik gyermekeként, első lányként. Szülei gyakorló keresztyének voltak, és hitben nevelték gyermekeiket. Alig múlt 14 éves, amikor már bátyjaihoz hasonlóan dolgoznia kellett. A szabad szombat kiharcolása igazi próbatétel volt, csaknem lehetetlen a pártállami időkben, az ötvenes években, neki mégis sikerült.

1958. október 8-án volt az esküvőjük Homoki Károllyal, akivel 36 évig, férje tragikus haláláig éltek házasságban. A házasságkötéskor Oláh István prédikátor kérte rájuk Isten áldását a következő bibliaszöveggel: „*Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít*” (Fil 4:13). Ez az erő végigkísérte életútját.

Az Adventista Egyház hűséges tagja volt 16 éves korától haláláig. Ez nemcsak abból állt, hogy szombatonként részt vett az istentiszteleteken és mindennapi gyakorló keresztyénként élt, hanem évtizedeken keresztül vállalta a különféle szolgálatokat. Sokáig volt kórusvezető, karnagy, a rendszeres próbák és a nívós egyházzenei darabok kiválasztása és megtanítása segítségével nagyszerű kórust hozott létre és tartott fenn, mindenki örömeire. Rendszeresen kísérte a gyülekezet énekét és a különböző hangszereseket és énekeseket orgonán vagy harmóniumon. Ezenkívül volt ifjúsági vezető, tábeavezető, diakónus, gyülekezeti bizottsági tag; mindezekkel a gyülekezet összetartását, életét segítette elő. Sokaknak maradt emlékezetes a minden hónap első szombat délutánján megtartott ún. ifjúsági ünnepély, melynek ő volt a motorja.

Gyakorolta a vendéglátást, minden szombaton voltak ebédvendégei, akiket szívesen és szeretettel látott. Később, az ADRA magyarországi szervezetének megalakulásával komoly segélyezési programot indított a gyülekezet és a város szegényei számára, továbbá a délszláv háború során (1995) a Vajdaságból átszökött, átkerült menekültek megsegítésére. Ez lehetett

élelmiszer, ruha, pénz, jogi segítség, bármi, amire éppen szükség volt. Különösen szerette és megértette a fiatalokat, mentorálta, bátorította, motiválta, vendégül látta őket, vagy egyszerűen csak beszélgetett velük. Létrehozta és egyik alapító tagja volt a kecskeméti „Kezdd el élni!” Alapítványnak, amely Kecskeméten hivatott az egészséges életmód népszerűsítésére.

Hosszan tartó betegsége miatt 2020. június 25-én az élete végéhez ért, de egy teljes és példamutató élet végéhez: a feltámadásban való biztos hitben hunyta le a szemét.

H. H.

Tóth Mária

† 2020

Marika missziós munkája bámulatos volt! Már évek óta sehova sem tudott menni, de az otthona igazi missziós központ volt. Vett kisebb traktátokat, figyelte a könyvkiadásokat az Advent Kiadónál.

Amikor orvoshoz ment, kórházba vagy egyéb gyógykezelésre, szintén vitte a traktátokat, kisebb könyveket. Listát vezetett róla, hogy kinek mit adott; ha legközelebb megy, akkor ugyanazt adja. Szintén számon tartotta a rokonait is, és minden ünnepi alkalommal felhívta őket, soha nem feledkezett el a születés- és névnapokról. Természetesen a lépcsőházban, ahol lakott, sem múlt el karácsony, húsvét, hogy az alkalomnak megfelelő biblikus üzenetben ne részesüljenek a lakótársai. Alkalmaink plakátjait is mindig kitette, vagy megszervezte, hogy kitegyék.

Bibliakör is volt nála, mintegy 15 évig.

A nyugdíjából segítette a szintén beteg húgát és unokahúgát.

Marika végzettsége szerint villamosmérnök volt, de bárkit meg tudott szólítani, a kórházi professzortól a postásig – aki sokszor azért ment be hozzá, hogy biztatást, vigasztalást kapjon.

Amikor bekerült az időotthonba, ott is folytatta a missziót, amíg tudta.

Volt gyülekezeti névsora, és személy szerint imádkozott mindenkiért; ha tudott a testvérek gondjairól, problémáiról, akkor annak megfelelően.

Mielőtt az otthonba került, újra csinált egy „megmentő akciót”: képeslapot küldött az összes rokonának, ismerősének, barátjának és a testvéreknek is. Ez egy kétfeloldos képeslap volt, aminek az egyik oldalán bibliaszövegek voltak (Jn 3:16; 1Jn 4:16; ApCsel 2:38; Mt 24:44; Jel 22:14; Jel 22:20). A másik oldalán pedig internetes elérhetőségek. Igazából így búcsúzott mindannyiunktól.

Példát vehetünk róla állhatatosságáért és megmentő hitéért.

Mihályi Irén

ADRA hírlevél

Háztető-felújítás Kovácsvágáson

A Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Kovácsvágás településen élő Balogh család háza, autója és minden ingósága a tűz martaléka lett. A 3 kisgyermekes családot rokonok fogadták be átmenetileg.

A leégett ház szörnyű látványára egy testvérnőnk azonnali segítő szándékkal fordult a családhoz. Így jutott el hozzánk is a szükség híre, melyre azonnal felhívást tettünk közzé adományok gyűjtésére. A beérkezett 250 000 Ft összeggel építőanyagokat vásároltunk, és a további összefogásnak hála a régi házuk teteje is elkészült.

Hálás a szívünk a testvérek adakozó kedvéért, hisz együtt hatékonyan és gyorsan tudtunk segíteni a szükség idején és mindnyájunknak nagyszerű volt megtapasztalni, ahogy Istenünk munkálkodik a szívekben.

„Ami akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy

A kovácsvágási háztető felújítása

cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták” (Mt 7:12).

Lőrincz Melinda
ADRA munkatárs

Decemberi programok – előkészületek

December elején megérkeztek a Blythwood Care angliai partnerszervezettől a karácsonyi cipősdobozok, melyeket nélkülözhetetlen és lelkes önkéntesek segítségével pakoltunk le a kamionról. A beérkezett dobozokat 43 településre osztottuk el, ADRA képviseltekhez és több intézménybe: családsegítő és gyermekvédelmi intézményeknek, a Tiborszállási Péchy László Adventista Általános Iskolába, a Tiborszállási „Nyitnikék” Adventista Óvodába, valamint anyaotthonokba és átmeneti otthonokba.

Hálásak vagyunk az angol adományozóknak, hogy minden évben gondolnak a magyarországi rászorulóakra is. Ismeretlen embertársaink adakoznak, gondosan csomagolnak nagy szeretettel, hogy a nélkülözőknek szebbé varázsolják a decemberi időszakot.

Lőrincz Melinda
ADRA munkatárs

Segítség a kárpátaljai embertársainknak

„Mert a szegény nem fog ki a földről, azért én parancsolom néked, mondván: Örömet nyisd meg kezedet a te szűkölködő és szegény atyádfiának a te földeden” (5Móz 15:11).

Közel 100 000 embertársunk él olyan településeken a határaink közelében, ahol még nem megoldott az ivóvíz-ellátás. Nincs csatornázás, sem vezetékes víz, a vízforrásul szolgáló kutak is többnyire kívül esnek az adott környéken, tehát a helyiek adott esetben több száz méterről kénytelenek a vizet hordani.

A gyerekek örülnek a közeli kútnak

Az ÉLŐ víz programunkra 300 000 Ft gyűlt össze az ős folyamán, az ADRA Charity Run – jótékonyági futás – figyelemfelkeltési eseménynek és az adományozók jóvoltának köszönhetően. E támogatás további kutak fúrását és telepítését teszi lehetővé, megkönnyítve ezzel körülbelül 80 embertársunk mindennapjait.

Az utóbbi hónapokban a „Minden gyermek járjon iskolába!” programunkra 150 000 Ft gyűlt össze, mely számos kárpátaljai nélkülöző kisgyereknek és családnak jelent támogatást a hiányos tanszerek és az alapvető ruházat, cipő megvásárlására.

Kárpátaljai programjaink támogatására folyamatosan van lehetőség. Az adományokat a 1170702420430928-as számú számlaszámra várjuk, a támogatni kívánt program megjelölésével.

Lőrincz Melinda
ADRA munkatárs